

Sygn. akt I PK 668/03

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2004 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z powództwa D. B.

przeciwko W. K. i T. K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 marca 2004 r.,

kasacji pozwanych od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 7 sierpnia 2003 r.,

odrzuca kasację.

Uzasadnienie

W kasacji pozwanych W. i T. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 sierpnia 2003 r. pełnomocnik skarżących podniósł zarzut „niewłaściwej” wykładni art. 77⁵ § 1 k.p. oraz § 1 ust. 2 rozporządzenia MPiPS z dnia 3 lipca 1998 r. w sprawie zasad ustalania ora wysokości należności przysługujących pracownikom z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju i ustalenie, że wykonywana przez powoda praca kierowcy samochodu typu BUS o ładowności do 3,5 tony w transporcie międzynarodowym jest tożsama z odbywaniem zagranicznych podróży służbowych. Na takich podstawach skarżący domagali się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanych kosztów zastępstwa

procesowego „za wszystkie instancje” według norm przepisanych, alternatywnie wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i „orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa”.

Zdaniem autora kasacji „okoliczności uzasadniające konieczność rozpoznania kasacji wynikają z rażącej obrazą prawa materialnego, jakiej przy wydaniu wyroku dopuścił się Sąd, co wymaga w interesie sprawiedliwości uchylecia negatywnych skutków wynikających z wydanego wyroku oraz z uwagi na fakt, iż w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Autor kasacji przedstawił zacytowany wyżej pozór okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, tymczasem zarzut „rażącego” naruszenia prawa nie jest taką okolicznością, skoro takie wymaganie spełnia wyłącznie zarzut naruszenia prawa kwalifikowany jako „oczywiste” naruszenie przepisów prawa, które jest rozumiane jako ewidentna, tj. widoczna bez zbędnej analizy i bez wgłębiania się w szczegóły sprawy („na pierwszy rzut oka”), sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Natomiast powołanie się na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie wymagałoby precyzyjnego określenia, które przepisy prawa wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości wraz z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie, czego rozpoznawana skarga kasacyjna nie zawiera (por. postanowienie z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Konieczne wymagania konstrukcyjne kasacji, do jakich zalicza się obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, powinny być zatem precyzyjnie przytoczone, albowiem należy to do istoty tego środka zaskarżenia, a Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji ani do ryzykowania domysłów co do wypełnienia wymagań skargi kasacyjnej, ponieważ to obciąża wyłącznie stronę skarżącą. Autor kasacji nie mógł zatem oczekiwać, że w koniecznym przedstawieniu (nazwaniu) okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji, polegających na sformułowaniu konkretnego istotnego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do

rozbieżnych ocen, lub na wskazaniu przepisów prawa wymagających wykładni Sądu Najwyższego z uwagi na występujące w orzecznictwie rozbieżności dotyczące interpretacji konkretnych norm prawnych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSN 2002 nr 1, poz. 11), wyřęczy go Sąd Najwyższy. W utrwalonym orzecznictwie przyjmuje się, że stwierdzone braki konstrukcyjne kasacji pozbawiają ją cech tego szczególnego środka odwoławczego, w związku z czym podlega ona odrzuceniu bez wzywania do jej uzupełnienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1996 r., II UKN 12/96, OSNAPiUS 1997 nr 10, poz. 173). Na tle nowego brzmienia art. 393 § 1 k.p.c. stanowisko to odnosi również do braku przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie kasacji (art. 393³ § 1 pkt 3 w związku z art. 393 k.p.c.), co stanowi nieusuwalną wadę kasacji, uniemożliwiającą merytoryczne rozpoznanie takiej namiastki (pozoru) skargi kasacyjnej. Nieprzedstawienie w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) powoduje zatem odrzucenie kasacji bez wzywania do uzupełnienia tego braku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 51). Ponadto przyjmuje się, że jeżeli skarżący nie wskazał w kasacji okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie lub wskazał jedynie ich pozór, to obowiązek ich przedstawienia (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) nie jest spełniony, choćby dały się wywieść z uzasadnienia kasacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSN 2001 nr 10, poz. 156). Ponadto czas pracy kierowców przeznaczony na wykonywanie zadań poza granicami wymagających ponoszenia przez pracownika dodatkowych kosztów kraju (wyżywienia lub noclegów) z natury rzeczy judykatura Sądu Najwyższego kwalifikuje się jako odbywanie pracowniczych zagranicznych podróży służbowych, które wymagają zrekompensowania przez pracodawcę uzasadnionych kosztów poniesionych przez pracownika.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 393⁵ k.p.c.